

giftsbevillingen og Bevillingsmyndigheden fra hinanden. Striden med Hensyn til Dragonregimentet har ikke dreiet sig om, at det slet ikke maatte oprettes; vi have endog sagt: naar den Tid kommer, at Loven forøvrigt besolges, saaledes at man ikke forlanger en Anvisning paa en større Udtælling end den, som stemmer med Hærplanen, saa skulle vi ogsaa være beredte til at give Indvilligelse til Udtællingen af Pengene til Dragonregimentet. Der har i den Henseende ikke været Spørgsmaal om en Bevillingslov, men om en Udtællingsbemyndigelse, det er den, vi have nægtet; og vi have i dette Tilfælde netop støttet os paa, at Hærplanen var en Lov. Dersom vi ikke havde denne Lov for os, saa havde vi ikke kunnet gaae den Vej vi have gaaet, saa havde den hele Sag med Dragonregimentet ikke den samme Betydning; det er just derved, at Retten til nægte Udtællingen har ligget saa klart for, idet vi bestandig have svaret: vi give ingen Bemyndigelse til denne Udtælling, fordi man i saa mange andre Retninger overskrider den Lov, som her maa komme i Betragtning, Hærplanen nemlig. De Pengendgifter, have vi sagt, som Hærvæsenet medfører, gaar langt ud over denne Lov, og saalænge de ikke indskrænkes dertil, idet vi give de Tilslag, som følge af de forøgede Priser o. s. v., saa kunne vi ikke give Bemyndigelse til at udtælle Penge for at oprette Troppesdelinger, hvis Fornødenhed i dette Tilfælde ikke er anerkendt. Saaledes er det, vi have betragtet Sagen, og det skulde meget forundre mig, om jeg ikke skulde vinde det ærede Medlems veltalende Ord for at bevise, at det forholder sig saaledes. Men andre Tider andre Ansættelser. Nu, da det ærede Medlem vil faae os til at følge Ministeriet, naar det vil skaffe de her omhandlede Embedsmænd fast Ansættelse, nu er Hærplanen ikke Lov, og tidligere, da det ærede Medlem omtalte vor Berettigelse til at nægte Midlerne til Dragonregimentet, da var den Lov. De forskellige Stillinger kræve Anvendelse af forskellige Midler.

Da Ingen mere begjærede Ordet, skred man til Afstemning over

Forslag af Mindretallet (van Doctum):

Loven foreslaaes affattet saaledes:

§ 1.

Den i Loven om Udskrivningsvæsenets Omordning m. m., af 31te Marts 1851, § 2 givne Bestemmelse, hvorefter Bestyrelsen af Udskrivningsvæsenet indtil Videre skal overdrages til konstituerede Udskrivningschefer, ophæves. De nævnte Forretninger skulle for Fremtiden udføres af fast ansatte Udskrivningschefer, der dog skulle være pligtige til at underkaste sig de Forandringer i de paagældende Embeder og disses Indtægter, som maatte være en Folge af mulig Omordning af Udskrivningsvæsenet.

§ 2.

Den Constitution som Udskrivningschef, der i Medfør af nysnævnte Lovs § 2 har af Kongen været meddeelt, skal med Hensyn til Pensionering regnes de Paagældende ligesaa fuldt tilgode, som om de havde været fast ansatte.

hvorover der var begjært Navneopraab, deels af: Aagaard, Rosenørn, David, Jung, C. N. Petersen, Moltke, Broberg, Nielsen, C. C. Møller, J. Jespersen, Gram og Puggaard, og deels af Hæse, Müllen, Jochumsen, R. Olsen, Andresen, Johannsen, J. A. Hansen, B. Knudsen, A. Larsen, S. Jørgensen, Meisler og Sønderby.

Forinden Resultatet af Navneopraabet blev opgivet, bemærkede:

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand for Randers Amts 3die Valgfreds (Condrup) har opgivet for mig, at han ved Navneopraabet har svaret „Ja“ — hvilket jeg ogsaa hørte — men at det var hans Mening at ville svare „Nei“; men da Optællingen af Stemmerne er begyndt, saa anseer jeg det ikke for gjørligt, at der kan foregaae en Forandring med Hensyn til den ærede Rigsdagsmands Afstemning.

Resultatet af Navneopraabet var, som af